

τελευταίο σεισμό γέμισε ό τόπος γκρεμίσματα και χαλάσματα 'Αθην. Αὔτειν' ή ικκλησούλα εἶνι τώρα γκρέμ'σμα Αἰτωλ. Συνών. γ κ ρ ε μ ι σ τ ο ς Α2.

'Η λ. και ως τοπων. υπό τούς τύπ. Γρεμίσματα Πάρ. Μαθράκ. β) Τόπος, τοίχος εἰς κατάστασιν καταρρεύσεως Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): 'Ανέβηκε 'ς τὸ δοῖχο ἔ' ἦτα 'ς τὸ γρεμίσμα του κ' ἐξεκόλωσε (ἦτο ἐτοιμόρροπος και κατέρρευσε). 4) 'Αποκοπή και ἀπόρριψις τῶν ἀχρήστων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν καρποφόρων τοιούτων. Π. Γενναδ., 'Ελλην. γεωργ. 11, 169. Συνών. ἀ π ο σ τ έ ρ φ ε μ α, ἀ ρ γ ο λ ό γ η μ α, β λ α σ τ ό κ ο μ μ α, β λ α σ τ ο κ ό π η μ α 2, β λ α σ τ ο λ ό γ η μ α, β λ α σ τ ο λ ό γ ι 2, ξ ε σ τ ε ρ φ ά δ ι α σ μ α, ξ ε φ ύ λ λ ι σ μ α. 6) 'Επὶ δένδρων, ή ρίζις καρπῶν διὰ ραβδίσματος Θεσσ. (Τσαγκαρ.): Μιτὰ τοῦ γκρέμ'σμα κί τοῦ μάζιμα ἀπνυμέν' τοῦ σπυρουλόημα.

β) Μεταφ. 1) Κατάλυσις, καθαίρεσις, ἀνατροπή πολλαχ.: Γκρέμισμα εἰδώλων - προλήψεων - θεσμῶν - θρόνων κττ. πολλαχ. Συνών. γ κ ρ ε μ ι σ μ ό ς Β2. 2) Κατάρρευσις ὕλική, πτώχευσις Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Τραπ.) β) 'Εξάντλησις δυνάμεων Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Τραπ.) γ) Κατάρρευσις ψυχική πολλαχ.: Γκρέμισμα ὀνείρων - ἐλπίδων πολλαχ. 3) 'Αποβολή ἐμβρύου Πόντ. ('Ινέπ.) 4) Σκωπτικῶς ὁ ἀρραβὼν Μακεδ. (Γαλάτιστ.)

γκρεμισματιά ή, ἐνιαχ. γρεμισματιά Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ι σ μ α.

'Ακουσία κατακρήμνισις: 'Ηπαιξα μιὰ γρεμισματιά, πού δέ δὴν ἤπαιξε ἀκόμη κιανείς (ἤπαιξα = ὑπέστην). Συνών. γ κ ρ ε μ ι σ μ α Α1.

γκρεμισμός ό, Κίμωλ. — Κ. Παλαμ., Γράμματ. 2, 7 Σ. Περεισιάδ., Χορ. Ζαλόγγ., 43 — Λεξ. Δημητρ. γρεμισμός Πελοπν. (Ξεχώρ.) γκρεμισμός Λεξ. Δημητρ. γρεμισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ κ ρ ε μ ί ζ ω. 'Ο τύπ. γ κ ρ ε μ ι σ μ ό ς εἰς 'Ερωτόκρ. Α, 1634 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., 530).

Α) Κυριολ. 1) Πτώσις εἰς κρημνόν, κατακρήμνισις Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.) — Σ. Περεισιάδ., ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ.: 'Ο γρεμισμός του κ' εὐτεινοῦ ἦτον ἄπειρο βράμα (= φοβερόν πρᾶγμα) 'Απύρανθ. || 'Ασμ.

'Εγὼ τὸ δίτσο θάνατο δέ δὲ παραλυποῦμαι γιατί 'ναι 'πὸ τὸ Τσύριο ὁ κόσμος νὰ πεθαίνει.

Τὸ γρεμισμό, τὸ σκοτωμό | τσαι τὸν ἀνάποδο φερμό ἐτσεῖνονε λυποῦμαι

(μοιρολ.) Ξεχώρ. || Ποίημ.

Κί ὁ κουρνιαχτός τοῦ γκρεμισμοῦ νὰ φθάσῃ πάρα πέρα ἀπ' τὸν καπνὸ τοῦ νικητῆ, τῆς δόξας του τὴ λάμψη Σ. Περεισιάδ., ἐνθ' ἀν. Πβ. 'Ερωτόκρ., ἐνθ' ἀν. «Κ' ἐδὰ ξαμώνει κίντυνα και γκρεμισμούς 'ς τὰ βύθη».

β) Μεταφ. 1) Συμφορὰ Κίμωλ.: Οἱ γκρεμισμοὶ με φά'νε (= φάγανε, ἐπετάχυναν τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου). 2) Καθαίρεσις, κατάλυσις Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἀν.: 'Η ἐπαναστατική ὥρα τοῦ ρωμαντισμοῦ, ή ὥρα τοῦ γκρεμισμοῦ και τοῦ συντριμμοῦ τῶν παλαιῶν εἰδώλων... Συνών. γ κ ρ ε μ ι σ μ α Β1.

γκρεμιστά ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ κ ρ ε μ ι σ τ ό ς.

Διὰ κρημνισμοῦ.

γκρεμισταριά ή, 'Ηπ. (Πάργ.) κρεμισταρέα Πόντ. ('Οφ) γρεμισταρέα Κύθηρ. γκρεμιστεριά 'Αντίπαξ. Παξ. 'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ κ ρ ε μ ι σ τ ό ς και τῆς παραγωγ. κα-ταλ. -α ρ ι ά.

1) Κρημνός 'Αντίπαξ. 'Ηπ. (Πάργ.) Παξ. Πόντ. ('Οφ): 'Ας πάγω τερω ἐκεῖνο τ' ὀσπίτ' και ὕστερα ροῖζω ἀπαδὰ 'ς σὴν κρεμισταρέα και σκοτοῦμαι, γιὰ νὰ μὴ λέπω τὰ παιδία μ' πεινασμένα (ἄς ὑπάγω νὰ ἴδω ἐκεῖνο τὸ σπίτι και ἔπειτα πίπτω εἰς τὸν κρημνόν και φονεύομαι, διὰ νὰ μὴ βλέπω τὰ τέκνα μου πεινασμένα) 'Οφ. 2) 'Εξ ὀλισθήσεως πτώσις και τραυματισμός Κύθηρ.: 'Επῆρα μία γρεμισταρέα, πού ἔχασα τὰ πασχάλεά μου' σὰν δὲν ἐσκοτώθηκα, νὰ μὴ τὸ λέω κανενοῦ.

γκρεμιστήρα ή, ἐνιαχ. γρεμιστήρα Θήρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ι σ τ ή ρ ι.

Πτώσις ἀπὸ κρημνώδους ἢ ὑψηλοῦ τόπου: 'Επέθανε, γιατί ἔπαθε ἀπὸ γρεμιστήρα. Συνών. γ κ ρ ε μ ι σ μ α Α1.

'Η λ. και ως τοπων. υπό τὸν τύπ. Κρεμιστέρα Πόντ. (Χαλδ.)

γκρεμιστήρι τό, ἐνιαχ. κρεμ-μιστήριον Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ κ ρ ε μ ί ζ ω.

'Η λ. ἐκφέρεται αὐτοτελῶς ως ἐλλειπτική φράσις με ση-μασίαν ἀντίστοιχον τῶν κοινῶν προστακτικῶν γ κ ρ ε μ ο -τ σ α κ ί σ ο υ, χ ά σ ο υ. 'Ασμ.

Εἰς τὴν 'Ακαπνοῦν καπνίζουν | τῶαι 'ς τὴν Λαγίαν
ξυφουρνίζουν
τῶαι 'ς τὰ Λεύκαρα ποτήριον | τῶαι 'που τῶεἰ τῶαι
κρεμμιστήριον.

γκρεμιστής ό, ἐνιαχ. γκριμ'στής Θεσσ. (Τσαγκαρ.) γρεμιστής Κρήτ. (Κίσ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ κ ρ ε μ ί ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. και γ ρ ε μ ί ζ ω.

Α) Κυριολ. 1) 'Ο κρημνίζων, ὁ ἐργαζόμενος εἰς κατεδάφι-σιν οἰκίας κ.τ.τ. ἐνιαχ.: Αὐτός εἶναι ὁ γκρεμιστής; Αὐτός θὰ γκρεμίσῃ τὴ μάντρα; 'Αθην. 2) 'Ο κατακρήμπτων διὰ ρα-βδίσματος τοὺς καρπούς ἀπὸ τὰ δένδρα Θεσσ. (Τσαγκαρ.): Οἱ γκριμ'στάδεις παίρν'νι πολλὰ λιφτά, γιατί εἶνι δύσκούλ' ή δ'λεῖα κί δέ 'νι κἀν' ή κἀθι ἕνας. Συνών. ρ α β δ ι σ τ ή ς, τ ι ν α χ τ ή ς.

β) Μεταφ. 'Ο καταλύων, ἀνατρέπων θρόνους, πολιτεύμα-τα, δόγματα, προλήψεις κ.τ.τ., ὁ καταλυτής ἐνιαχ.: 'Ο Χρι-στός ἦταν ὁ γκρεμιστής τῶν ἀρχαίων εἰδώλων 'Αθην. Συνών. χ α λ α σ τ ή ς.

γκρεμιστός ἐπίθ. ἐνιαχ. γρεμιστός Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ.) γρεμιστός Κρήτ. (Κίσ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ κ ρ ε μ ί ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. και γ ρ ε μ ί ζ ω.

1) 'Ο κατεδαφισμένος ἐνιαχ.: Γκρεμιστός τοίχος 'Αθην. 2) 'Ο κατακρημνισμένος Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ.): Διόκα γρεμιστὴ ή καφερὴ 'ς τοῦ Φονέα τὸ Λαγάδι (τοπων.) Ξεχώρ. Νὰ πάῃς γρεμιστός! (ἀρά) Καρδαμ.

'Η λ. και ως τοπων. υπό τὸν τύπ. Γκριμ'στή Εὐβ. (Στρό-πον.)

γκρεμιστούρα ή, ἐνιάχ. γρεμιστούρα Πελοπν. (Καρ-δαμ. Λεῦκτρ. Ξεχώρ. Σαηδόν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ κ ρ ε μ ι σ τ ό ς και τῆς παραγωγ. κα-ταλ. -ο ύ ρ α.

